

Bob Eggermont

**STILLE GODEN
LIJKEN LAFFER DAN GIJ**

www.bestelmijnboek.nl

© 2018, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-113-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

**STILLE GODEN
LIJKEN LAFFER DAN GIJ**

Hij had een hekel aan de eenzaamheid die met hem meeging.

Elke nacht weer thuiskomen tussen die muren van karton, een bejaardenflat met graffiti op de deur als moderne welkom, hij hoorde de chronische hoestbuien van zijn buurman en de Afghaanse huilbuien van de kinderen zonder zichtbare ouders aan de andere kant net voor het slapengaan. Hij miste alles wat in hem opkwam, zijn ouders hadden nog een kamer voor hem vrij maar hij wou kunnen nadenken zonder zich voortdurend gelukkig te voelen. Deze rotflat was ideaal om te veranderen. Hij was wit voor de spiegel maar voor alle andere obstakels en speedy people voelde hij zich bruin, heel donker, zo bruin dat het woord moslim, nieuwe moslim, alleen maar gepast leek. Hij was al vast begonnen met een prikkelbare baard van lange haren onderaan de kin, je ziet het meer. Zijn gewone vrienden had hij voor onbepaalde tijd weggestuurd, hij wou opnieuw beginnen, in een slechte buurt, zonder zever, op zoek naar een vorig leven en een doel om de dag te vullen, liefst voor centjes en anders niet. Hij voelde langzaam de haat groeien in zijn zinnen en zonder het eerst aan de instanties te vragen veranderde hij zijn volledige naam naar een veel te kort woord. Guzz, weg met Jan, Piet Joris en Corneel in de dakgoot. Elke dag zag hij meisjes veranderen, niet in vrouwen maar in moslima's, ze waren het succes beu, de dronken feestjes en de makkelijke mannen die als champignons uit de grond sprongen als seks beluste konijnen. Ze waren het beu om de show te stelen bovenop een tafel in een christelijk zaaltje, de vriendelijke ik ken haar blikken. Terug de schaduw in naar een wereld van vooroordelen, die ze niet kennen leek de oplossing. Met nieuwe namen en een hoofddoek zonder franjes verdwenen ze naar de zijkant van de stad, van de radar af. Alleen nog de straat op voor boodschappen, geen evenementen meer met vuurwerk op de brug. De Marokkaanse man heeft geen auto, alleen een kaartje voor de bus dat blijft gelden. Hij beschermt haar tegen het vluchtige verleden. De achtergebleven familie kromp in onbegrijpelijk verdriet. Ze was zo goed bezig met de studies, met haar oudere vriend, ze stond overal goed gekend en toch ging ze spartelend op de buik liggen als een huismus zonder ambitie, het thuisfront moest het doen met af en toe een kort bericht.

Het geloof en het strenge waren sterker dan alcohol in mooie glazen. Guzz gooide zijn hardrock shirts letterlijk op straat en kocht alleen nog maar hemdjes met een zwarte glans. Hij dronk borreltjes voor het slapen gaan, hij dacht als een dichter, hij ging soms naar de moskee om achteraan de mannen te bekijken, hij vertrok voor ze zich konden omdraaien. Hij wou geleidelijk blijven, maar eerst bestuderen als een schilder kijkende naar het golvende model. Om een moslim man te worden moest hij zijn blik verstrengen, hij keek nog te meisjesachtig als iemand hem onverwacht aansprak met geoefende woorden. In het sportcafé bij de hoge weg zaten veel buitenlandse zaalvoetballers aan de toog met gekleurde sportdrankjes, met een adoratie voor Ronaldo en het perfecte kapsel, en met interesse voor elke meid in sportieve kleren. Maar de dames van de volleybal met de lekker lange benen gingen na de intensieve training altijd ergens anders drinken om de flirtshow niet te laten doorgaan. In een ouderwets bruin café waar ze al 30 jaar dezelfde plaatjes draaiden, waar de bazin volgens haar eigen woorden elke dag nog open stond voor haar klanten, waar ze nog een foto namen als er een oude klant van zijn kruk sukkelde, daar zaten de meisjes tussen de levende klassiekers om keihard te giechelen. Guzz had het wel geprobeerd, in vier sportcafés en enkele sporthallen, hij was midden de jongens gaan zitten, iedereen had een baard, een rokensadem en een wasbord onder de kleren. Een fysiek subliem, en een boze manier van vertellen, ook bij duidelijke winst, iedereen wou een profspeler worden, ze spraken amper Nederlands. Guzz leek al op een deftige moslim met nieuwjaar, zijn baard iets te wild voor wie hij wilde zijn, niemand begreep zijn infiltratie, hij leek op zo een ventje van de televisie, op een typetje. Alle vragen en goed bedoelde opmerkingen kaatste af op de pas herschilderde witte muren, op het domme hoofd van de uitbater. Ze hoopten dat hij ging moven maar hij bleef proberen, hij wou nu eenmaal moslimvrienden. Heel de groep stond recht als een stel Engelsen, agressief en met een gezamenlijke blik vertrokken ze zonder de wanne be gast nog een blik te gunnen. En zo ging het telkens, aan elke toog of bar, hij mocht er niet bij, niet in de vorm van een over en weer gesprek en niet in een zaalvoetbalteam of club.

Sport was niks maar dan ook niks voor hem, hij had er niks mee, hij kende geen enkele voetballer of wielrenner bij naam, ook geen gespierde vrouwen met rare kreten. Tijdens een slapeloze nacht zag hij de oplossing in kleur, in een stiekeme droom met het venster nog open. Hij hoorde ook een naam, hij kwam van ver, over de gedachte-zee van vele jaren, de naam van een voetballer, hij kende er dan toch 1 zonder het te beseffen, Enzo Scifo, een beeld van een man, knapper dan Ronaldo op zijn best, een alleen speler zonder vrienden op het veld, een rode duivel van toen, een trainer van nu. De kleuren waren van zijn idee, het casino, daar moest hij heen met zijn glanzende hemdje aan. Rainbow casino, uniek in zijn soort, niet te groot of te populair, alleen bij moslimmannen met een BMW met twee deuren. Gokken had onze avonturier nog nooit gedaan, hij pinde een briefje van 50 en ging er heen met de fiets die tegen de kerkmuur belande. Hij wachtte tot een uur of elf want de echte gokkers komen nooit vroeger, de stad ademde zijn laatste zuchten uit, je kon bijna naakt op de kasseibaan defileren met de flieter in de hand als een wandelstok. De cafés gesloten na een overdrukke middag, als insecten kwamen de donkere gedaantes af op het licht achter de schuifdeuren. Zonder reclame in bladen of aan palen trokken ze zowel de voorlopige jeugd als de doorwinterde spelers vlekkeloos naar hier. Guzz belde aan, boven het donkere belletje hing een ingekaderde zin, hier bellen, niet kloppen, overvallers of heren met een masker waren ook in nette kleren niet meer welkom deze eeuw. De inwendige moslim mocht binnen na een overpeinzing van vijf seconden, schuifdeur en poortje gingen open door de tussenkomst van een medewerker, gekleed in een azuurblauw kostuum, hij had geen tijd om te groeten, hij zat in een discussie verwickeld met zijn geroutineerde collega. Niet echt professioneel maar te begrijpen na de zoveelste shift op rij. De zaal bestond uit twee grote delen, dat zag je meteen als leek, een rechterkant voor de stille spelers en een veel grotere linkerkant voor de rokers en de dramaqueens. Er was geen middenberm voor de nieuwelingen, hier geen grijs. De saaie kant was leeg buitenom een grijs koppel met dezelfde bril op de neus en een wachtende Thaise dame op meer mannenvolk met een zekere goesting.

De rokerskant had het een pak drukker, meer dan dertig spelers van allerlei slag, hier is het te doen, hier valt wat te rapen, als zoemende insecten door elkaar heen, iemand die het geluid en het ritme van bewegen niet gewoon was werd er bijna gek van. Nog erger dan een stel viswijven voor de plaatselijke megafoon. Guzz begreep wat de verteller bedoelde, hij kon het aan, ook de machines knipoogden snel en fel in zijn gezicht, speel op mij knappe kerel, steek je muntjes in mijn keelgat en ik geef je punten. Hij bleef verwonderd staan als zijn oude zelve, in de weg van iedereen, ook in de weg van de broeders die hij hier niet langer stiekem bewonderde. De eerste stamp zat er aan te komen zonder pardon, hij moest snel een stoel uitkiezen voor hij hier ook iedereen wegjaagden. Hij balde zijn vuisten en ging aan de dichtstbijzijnde roulette zitten. Volgens de uitleg van een gokker die hij op internet had gelezen was de roulette de gemakkelijkste gokmachine, gewoon een paar nummertjes kiezen en duimen, zelfs een dier met menselijke handen kon een aardig potje winnen. Guzz ging zitten aan een unit voor een gesloten deur, niemand wist of het een bezemkast betrof maar het was weldegelijk een zekeringskast. Naast de nieuwkomer zat links een Indische man in een veel te groot kostuum en rechts een in het zwart geklede mevrouw met een Cleopatra kapsel en gelakte schoentjes. Ze keken nauwelijks opzij, ze trokken behoorlijk de aandacht van de gewone en de ongewone. Guzz keek vooral naar de moslimmannen in korte broek, ze droegen ook glanzende hemden en hadden hun haren in 1 richting getrokken voor het gemak laten we zeggen. Ze hadden meer stijl dan het casino en hij vergat nu al vier rondes in te zetten, volgens kettingroker Jasper leken alle blikken van hem op verliefde blikken, niemand die het ook zag wou het aan de blanke jongen vragen, wou hij niet winnen als de andere? Nee dus, hij wou contacten leggen voor zijn nieuwe leven, hij wachtte om oogcontact te maken, de hit radio muziekjes klonken steeds dichterbij door de weggemoffelde speakers, de cafésfeer zorgde voor een dagelijks weekendgevoel, elke dag naamloos hier zijn met de subtropische aircowind als een stoker tussen de blijde geluiden van krampachtige thuispelers.

Drie maal nul in vier beurten, de kolkende menigte brak uit in vreugde, iedereen had prijs, hoe is het mogelijk na al dat gevloek en gekef, ook Guzz in voorzichtige mate, hij vergat te juichen, de moslimmannen hadden het meeste reden tot vieren, 75 keer prijs, er kon een lachje af, ook in de richting van Guzz, de eerste signalen waren positief ontvangen. Hij stond op en ging voorzichtig naar hun punten kijken en hun manier van spelen, ze durfden. Met de paar Arabische woorden die hij kende blufte hij zich binnen in een soort van gesprek met de gasten. De Indische man trok zijn vest uit, hij kon wel rond twee stoelen heen, teveel stof voor een kleine marktkramer. De medewerker had de discussie eindelijk achter zich gelaten en ging nu het rookhok binnen met een metalen bakje om de uitpuilende asbakken te ledigen. Ze waren overvol, ook roken leek een spelletjes, een wedstrijd, tegen honderd in duur. Drie pakken gemiddeld per bezoek in de lucht blazen was voor deze mensen heel normaal. Meer dan 9000 pakjes per jaar vielen hier naar beneden, geen enkele horecazaak deed beter. De airco draaide op volle toeren om de temperatuur te drukken, te bevriezen maar op dit gevorderde tijdstip van de avond lag de witte handdoek al op tafel. Voor de eeuwige verliezers voelde het als broeierig ongemakkelijk, voor de altijd winnaars en voor Guzz als zomers gezellig, eindelijk leek het te lukken, het gesprekje tussen de inzetten door bleef ook na enkele mindere beurten voortduren. Vier gasten die zich als vrienden profileerden vonden de man die wel op een bekeerde moslim leek wel oké, hij mocht zich mengen in de over en weer springende dialogen en deed dat met een voorzichtige, prettige toon. De medewerker met het doorkomende snorretje had de handen vol met dienbladen met lege glazen en achtergelaten papiertjes. Vanuit diverse hoeken hield hij het groepje in de gaten, voorzichtige bezorgdheid, nee, alertheid was hier op zijn plaats. Wie was die nieuwe kerel met zijn laag groeiende baard? Ze hadden hem niet zien binnenkomen? Hoe kan dat? Is hij binnengeglijpt achter mensen? Wat zijn zijn bedoelingen? Hij lijkt geen echte speler? Komt hij hier mensen ronselen? Hij kijkt alleen naar hun, voor de zekerheid werd er een foto van de camera's opgeslagen in een aparte map, je kan nooit weten, toch?

Buiten de rookzone werd er voor een natje en een droogje gezorgd zonder kosten, binnen werd niet geserveerd, ze moesten het doen met elkaars rookpluimen, je mag ze natuurlijk niet teveel verwennen, ze hebben al het grootste deel gekregen binnenin het casino. De jongen die ze de Player Best noemen ging om enkele drankjes met een lolly in de mond, hij had het fijnste ringbaardje en kreeg om de vier minuten een bericht van een meisje op zijn telefoon, zijn populariteit oversteeg die van de kandidaten van The Voice in alle opzichten. De andere stelde zichzelf voor in willekeurige volgorde. Karim met een P werkte in de pitazaak van zijn neef en vulde de uren op die niemand anders wilde werken. Hij werd het meeste lastig gevallen in het uitgaansleven omdat hij koppig naar de blanke danstenten bleef gaan, hij was op weg naar de donkere kant maar wist het zelf nog niet. Moussa was het dikkertje van de bende, hij had de beste baan en kon zich het gokken veroorloven, hij reed met de beste kar, een Audi A7 dank u wel alstublieft. Hij was stiekem gokverslaafd en kwam hier ook vaak alleen zijn tijd verdoen. De vierde jongen alias Sameth sloot de rangen, hij was duidelijk de sterkste, de stok achter de deur, het buitenwippers postuur, zelden moest hij tussen beide komen om zijn vrienden te beschermen en als het gebeurde dat ze kwamen dagen duurde het nooit langer dan een minuut. Zijn vuisten helderden elk misverstand in de kortste keren op. Ook in dit vredige casino stond hij stevig op zijn benen, hij had geen strafblad maar het scheelde niet veel. Guzz stelde zichzelf voor onder zijn nieuwe identiteit, terwijl er iemand op zijn stoel ging zitten, er stonden geen punten meer op dus had hij niks te zeggen, de nummers konden hem gestolen worden, laat ze maar vallen, hier kan je toch niet rijk worden. Sameth keek vies naar het stuk onbeschoft die lachend zijn nummers plaatste. 'Moet ik hem vriendelijk verwijderen?' Guzz knikte negatief. 'Laat hem maar proberen, hij is hier meer thuis dan ik.' Player Best kwam precies op tijd met vijf cola's op een dienblad, zonder ijsblokjes of een stukje citroen aan de rand van het glas. Er kwamen de laatste weken teveel mensen om die extra dingen nog te kunnen doen op niveau.

Ze klonken op wie ze waren, het waren sterke glazen, de medewerkers lieten alle strengheid varen en traptten een lolletje. Een half uur voor sluit met nog steeds 25 man binnen ging de groep met 200 euro pure winst naar buiten, Guzz had de smaak op 1 of andere manier goed te pakken om zijn gezicht hier weer snel is een keer te laten zien. Op de hoek van de straat, uit het zicht van de camera's tegen de gevel van het casino nam de bende afscheid van Guzz, hij kreeg een telefoonnummer en Karim met een P noteerde zijn nummer op de binnenkant van een pet met vlakke klep, ze gingen snel een keer afspreken. Het duurde nog zestien volle dagen voor beide partijen een datum en tijdstip prikten, in café Het Kelderken aan de vergeten markt, om een uur of negen, het weer was desondanks zo goed dat ze buiten konden zitten op rieten stoelen, er klonk Spaanse muziek vanachter de klassieke bar, hier was elke bezoeker na vijf minuten een hippe gast en dat is wat je wil zijn. Ze kwamen, elk van een kant naar het tafeltje bij het opengeschoven raam op de grond, het leek niet van herten met een extra traag loopje maar zo zijn die mannen nu eenmaal. Alles lijkt teveel. Guzz moest de straat diagonaal oversteken, hij had de bus maar genomen, hier was geen kerk om je fiets tegen te gooien. Ze waren blij om de avonturier terug te zien in zijn typisch zwart glanzende hemdje. Hij kreeg vier vuistjes en de glimlach van de gasten, daarna viel er een stilte die de koppeltjes aan de andere tafels deed twijfelen. In deze explosieve tijden is zelfs de stilte tussen mannen verdacht type 2, waar moeten die nu zo dringend overpraten? Voetbal? De competities zijn gedaan. Sommige mensen gleden met een automatisme naar de punt van de tafel om onopvallend mee te luisteren naar de verstaanbare woorden. Iedereen detective was niet langer alleen een titel van een boek, het werd elke avond realiteit. De meest vervelende jongeren spraken af in het park onder lantaarnlicht of in een achterkamer van een slecht lopende eetzaak zonder tafels. Deze verzorgde jongens waren geliefd door de Londense eigenaar en zijn mensen, zij gaven de zaak een exotisch tintje. Soms kregen ze gratis dingen om gewoon maar aanwezig te zijn, nog net geen fotomodellen, de getinte dames en de echte blondines met veel bling bling kwamen expres hier aan hun glas slurpen om gezien te worden.

Niemand van de jongens had een relatie die iets betekende of het werd uitgesteld of ze kwamen op de lange eindeloze baan terecht. Guzz zag de jonge dochters loeren, ook mama in het nieuw kon het niet laten, vader keek naar Guzz en die trok zijn schouders op, kijken mag hé vader ? Hij liep naar binnen, niet via de deur maar via het open raam om de rekening te betalen, ze gingen thuis verder saai doen. Er werd buiten normaal niet besteld, je moest naar de bar komen en meteen betalen, uitzonderingen zijn er altijd als de rest even niet kijkt. Ook voor dit groepje kwam de juffrouw met de lange benen, met de gekregen nebloem in de opgestoken haren uit haar gekregen zone, ze bekeek alle jongens behalve Guzz met de tong tussen de tanden. 'Wat zal het zijn pretty boys ?' 'Vier koffies en een thee natuur natuurlijke schone, hou dat kleingeld maar om te parkeren.' Met een lachend achterhoofd ging ze het nodige doen, ze rook naar haar moeder, de grote Flamenco danseres van weleer die haar geboortedorp op meerdere kaarten heeft geplaatst, nu heeft ze alleen nog zere voeten, haar duurste jurk, jeukende heimwee, en haar dochter die een eigen zaak wilde. Guzz die nooit een dame nakeek was onder de indruk, hij sloot zijn ogen, haar geur gecombineerd met de parfum stond voor al het goede wat je in een zomer kan proppen. De jongens keken hem aan als leden van een jury, ze apprecieerden dat hij geen alcohol dronk, van warme dranken kan je immers heel het jaar genieten, vinden zij. Ze hadden maar 1 vraag voor hem, wat had hij gedaan de voorbije zestien dagen ? Misschien een vreemde vraag, hij had geen verantwoording af te leggen aan niemand op welk gezicht dan ook, ook niet aan zijn mogelijk nieuwe vrienden. Zij dachten daar anders over, zolang ze hem niet voldoende kenden gingen er vragen volgen als deze. Guzz leek niet verrast, tuurlijk mochten ze zijn agenda weten. Hij had veel opzoekingswerk verricht op het voor het handen liggend internet, hoe word ik moslim ? Het is de enige manier als je het niemand wil vragen. Thuisstudie, stapje voor stapje dichter komen bij je nieuwe ideaal. Als je overtuigd bent van de Koran en als je denkt nergens anders de waarheid van het leven te vinden kan je er voor kiezen. Het is een eenvoudig geloof en het is niet moeilijk om je te bekeren. Je moet enkel de geloofsgetuigenis, de shahada uitspreken en je grondig wassen.

Je moet vooral geloven in Allah als god, er mag geen andere god zijn voor jou. Je moet Mohamed als laatste profeet beschouwen, je mag Jezus ook nooit vergeten. Om je woorden in daden om te zetten moet je voorafgaande een rituele douche nemen om je oude leven vol zondes weg te spoelen. Voor je de kraan opendraait zeg je 'bismillah', wat in de naam van god betekend. Je laat dan het water over je heen stromen om je zo goed mogelijk te wassen. Na het plechtig douchemoment mag je de belijdenis uitspreken in volle overtuiging. Je bent niet verplicht om het in de aanwezigheid van andere te doen maar vele moslims adviseren toch om het in een islamitische omgeving te doen. Zo weten de andere ook meteen af van jouw bekering. Er hoeft niet per se een Iman of geleerde bij te zijn. De Sahada kan moeite kosten voor mensen die geen Arabisch spreken, het is nu eenmaal de taal van de islam, geen Engels. Gelukkig zijn er voldoende websites waar je de Sahada kan beluisteren. De uitspraak moet niet perfect zijn, als je het maar meent. Het is maar 1 zin die ze opdelen in 2 onderwerpen. De 'Ash-hadoe a laa ilaha ill-Allah' wat in het Nederlands zoveel betekend als ik getuig dat niets of niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allah, is het eerste deel.

'Wa ash-hadoe anna Mohammadan rasoel Allah' of ter wel en ik getuig dat Mohammed zijn dienaar en boodschapper is. Als je deze volledige zin hebt uitgesproken ben je een moslim, proficiat. Nu ben je in de ogen van Allah een mens zonder zondes, als een baby die huilend op de wereld komt. De persoon in kwestie zal zich als een nieuwe persoon voelen die moet streven naar de ontwikkeling van zichzelf. En je moet je houden aan de vijf zuilen van de islam, op 1 de geloofsbelijdenis, op 2 het rituele gebed, op 3 het vasten, vier de bedevaart en vijf het geven van een aalmoes. De jongens keken alsof ze van niks wisten, alsof ze het voor het eerst hoorden uit de mond van een witte jongen die nog meer gelukkig wou zijn. Goed geformuleerd, kort samengevat. 'Heb je al een datum geprikt ? Al een moslim uitgekozen die er mag bij zijn ? En wat dacht je van de douche, ook niet onbelangrijk ? Ben je al verliefd geweest op een moslima ? Vind je een hoofddoek sexy ?'

Het regende vragen, hij antwoordde met een soort van glimlach en met 1 zin waarin alle antwoorden stonden. Nu vrijdag, 1 van jullie vier, de douche bij mij thuis, ja, 1 keer op een mollig Turks meisje en ja, ik vind hoofddoeken sexy, ik kan het niet helpen, ze zijn spannender dan de meeste haren, als drumstokken strak naar beneden, golven is niet meer voldoende, een kapsel moet voor Guzz schijnen als een volledig gezicht, als honing achter glas, maar waar vind je nog zo een meiden ? In de dichte tropen ? In een toeristische woestijn ? Achter een klassieke barinstallatie ? In een kamer met een spijkerbed ? In een hut in de oorlog ? In een romantische safehouse ? Allemaal onmogelijk als je het ons vraagt, dan liever een vrouw die nooit jammert, hoe warm de zomer ook mag worden, niet laf in de schaduw gaan zitten maar gewoon zweten met het karakter van een wereldleider. De vier jongens boden zich aan als getuigen, ze sprongen nog net niet op tafel, Guzz ging het bezien. Daar was de dame van de zaak al terug, het ging tijd worden, ze droeg de plateau met rokende dranken op 1 hand terwijl ze flirtte met een andere tafel, haar talenten blonken, de andere tafels zuchten, de bierlucht en de wijngeur vochten om haar persoonlijke aandacht, wat deed ze hier nog ? Ze had de weg naar het succes aan de voetzolen hangen, ze moest alleen maar vertrekken. Guzz wou trakteren en had het gepaste geld al in zijn handpalm zitten, deze keer kreeg hij haar volle aandacht, ze zag de moslim in zijn ogen zitten, ze zag hoe graag hij het wilde, ze vond het eng om te zien, als een gecontroleerde obsessie. Ze twijfelde of hij zijn vrije wil zou kunnen houden ? Niet veel kans toe, hij gaf het geld aan haar alsof het een roos was, ze zei dank u in het Spaans, hij antwoordde voor vijf in het Frans. Met sterke koffie en een heet glas water die wachtte op een smaakje kon het nadenken beginnen. Wie moest hij kiezen, hij kende niemand langer dan een paar uur ? Ze waren allemaal even moslim, pita verslaafd, gek van strakke kapsels, echt leer en Duitse wagens, het klonk een beetje verkeerd If you know what I mean ? Hij nam een pen uit de buitenzak en een bierkaartje zonder melige spreuk. Terwijl de journalist in hem op zoek ging naar het juiste vriendenprofiel doken de boys in een onverstaanbaar gesprek onderling, mummelend achter een stenen bak koffie als een stelletje haters, misschien deden ze dat ook wel, alles haten. Want er valt niet over te praten, ze konden nergens een

stempel op drukken, niet op een baan of op de stad, de jongeren op straat die normaal naar hun zouden opkijken, niet op de meisjes uit de goede gezinnen met een brede muzieksmaak. Ze deden overal mee, als bankzitters, van geen al te groot belang. Frustraties bleven hangen als mistbanken boven het eigen badwater, modern racisme in kleur, afgesproken tot in de hoogste kantoren, wat moet je er tegen beginnen ? Vloeken in het Nederlands ? Iets traditioneels op starten ? De jeugd werd duizelig door de drang naar succes. Sommige voelden zich geen echte Belg of Nederlander, zelfs geen echte Marokkaan of Turk, een burger van de wereld, meer niet. Nog net niet dolend door de weekends zien ze de nodige reputaties en goede namen verdwijnen na een aanvaring van niks, iedereen wil ruzie of lijkt het alleen zo ? Of is het echt door mijn gezicht dat boekdelen spreekt ? Guzz was nog anders, hij werd niet bekeken als een gevloerde gangster met een grote neus, nog als een twijfelgeval voor de criticasters. Hij had nog meer goesting in dingen, hij wou het ultieme geluk ontmoeten, de hand schudden en begrijpen, omarmen met circulaire liefde. Hij begreep de ingedrongen haat van hun kant, ze stonden samen sterker maar het bracht ze geen windeieren. Tijd voor een nieuwe strategie. Misschien konden ze iets leren van zijn instelling tot ook die veranderde ? Maar we dwalen af, waar hadden we het weer over ? Kiezen ? Juist, hij moest kiezen tussen vier broeders, eentje mocht zijn getuige zijn terwijl hij zich waste in de douche bij hem thuis. Hij was normaal geen doucher, hij had nog nooit als bij een sportploeg na de wedstrijd met zes of meer mannen gedoucht, het leek hem niks speciaals, al die verspilling van badschuim, om nog maar te zwijgen van die rij hangende, half stok geschoren volwassen piemels. Toch moest er nu een man bij zijn om de bekering te bevestigen, hij mocht zijn kleren wel aanhouden. Met zijn gedachten even in Verweggistan had Guzz niet in de gaten dat er steeds een dezelfde wagen voorbij het terras reed met geblindeerde ramen, heel traag, 1 tafel in het vizier, elk groepje had zijn vijanden en nu waren zij het. Hij was net weer voorbij gereden, iedereen had het nu in de gaten behalve de vier. De attente patron kwam tot op het voetpad gelopen, het moest gedaan zijn met die oorlogen en dat gedreig, het land is groot genoeg voor elke dealer zonder leven. Guzz trok 3 strepen loodrecht naar beneden voor vier profielen.

Laat ons is kijken, wie moest zijn beste vriend worden ? Player best de lieveling van al wat een rok draagt ? Karim met een p de harde werker ? Moussa de man met de beste baan en de meeste geheimen ? Of Sameth de sterkste ? Lotje trekken ? Guzz wist het meteen, zijn dagen van twijfelen lagen al decennia achter hem. Hij ging voor de harde werker, Karim bedankte met een vuistje, De andere bleven stil. Sameth kreeg een luid telefoontje en keek meteen de straat op, een kennis waarschuwde hem voor de wagen, hij kende het nummerbord uit het hoofd, zonder na te denken liep Sam bellend de hoek om, de andere bleven stil. Er ging iets volgen, een regeling, een tegenzet, een kwartier later reed hij ook voorbij in een gelijkaardige wagen met nog andere vrienden. De avond eindigde met warme hapjes, ijskoude cola, Marokkaanse voetbal op de iPad en korte ping pong gesprekken. De vrijdag die volgde verliep als in een folder, Karim zag leunend tegen een witte muur van tegels hoe Guzz in bijna perfect Arabisch zijn zin aframmelde, welkom bij de religie van de toekomst. Zijn wens was geschied, geen weg terug meer nodig, hij mocht nu overal mee met de vrienden, op stap, de rode cirkel was zo goed als rond, iedereen mocht hem vrij bekritisieren, what ever. Zonder schaamte voor zijn kleine, onbehaarde, half stijve piemel tegenover een wildvreemde vriend met zijn armen gesloten over elkaar had hij staan douchen onder de warme waterdruppels, het water voelde anders aan, nee echt, voor het eerst na duizend douchebeurten, het voelde als een warm wonder, als een gel die meteen in het lichaam trok zonder te wrijven. Het volledig opnieuw beginnen voelde anders als bij het uitkiezen van een nieuwe partner. Het water voelde bijna heilig aan als bij het doopsel. Zonder zich af te drogen, met druppende haren en met een gloed op de wangen als bij het vuur van Rammstein liep hij de ongewisse straat op om het in een theehuis te gaan vieren, de buurt was er blij mee. Zijn witte kanten en gedachten voorgoed door de gootsteen getrokken waar ze thuis horen. De weken die volgden waren de beste in dit verhaal, de beste in zijn hoofd, eindelijk vrienden die dicht bij je blijven, het had niks met veiligheid te maken. Zonder veel geluiden op straat lieten ze zich voelen als broeders met 1 stem. Elke dag kon je ze op een terras vinden, over werk en liefde werd niet gesproken.

In de weekends gingen ze met een taxi naar verschillende discotheken, ieder voor een andere reden vermoed ik. Player best ging voor de telefoonnummers in lippenstift, de geur in de hals van de bezwete vrouwen, voor een eventuele wip op de parking, een blowjob op de vrouwentoilet of een duur drankje op de kosten van een verwijfde vent. Karim met een p ging puur om te dansen, hij keek wel naar de vrouwen die naast hem dansten maar het deed hem niks. De beat was keizer, de vloer mocht vochtig zijn, hij kon alle stijlen aan met zijn gouden heupen en zijn deftige stappers. Moussa ging om de show te stelen in zijn nooit geziene kleren om de getrouwde vrouwen te trakteren op onbereikbare drankjes, om de mannen ziekelijk jaloers te krijgen met niks in de mouwen. Zijn probeersels monden wel eens uit in een bijna gevecht, in een racistisch over en weer geroep met een denkbeeldige overbrugging. Sameth de sterkste wou gezien worden, hij wou de andere spierbundels doen twijfelen, iedereen aan de kant voor de nieuwe Jan Spier van de lage landen. Armworstelen met vrouwen deed hij ook graag voor een foto of een foute kus, het blijven ergens wel kinderen. Guzz voelde zich groen in hun gezelschap, hij had geen kracht over, geen geld om mee te showen, geen bijzondere dansmoves om mee uit te pakken. Met de alcohol aan de kant geschoven ging hij alleen voor de muziek, net als Karim die steeds vaker als de vriend van de vrienden naar voorschouwde. De makkelijkste in alles, hoe past hij nog in dit geheel ? De weken vlogen als maanden, als cijfers op de kalender, hij moest niks betalen, dat komt wel is een keer goed, er was geld genoeg en het ging van hand naar hand. Hij wou naïef blijven maar zijn ogen keken te vluchtig, zelfs ongepast de andere kant op. Groene en witte zakjes van een onbekende afzender gingen mee de discotheken binnen, wachtrijen bestonden niet meer, de sfeer binnen werd grotendeels bepaald door de komst van de vrienden, Guzz beseftte de gevaren rondom, ook moslims namen deel aan de vernietigingsdrang van ons wezen. Alleen op het terras waren ze de volle procenten braaf. Met koffie en ontwijkende blikken, rokend en lachend om hun eigen moppen.

Guzz was een model moslim, hij bidt zoals het moest en in de juiste richting, hij bezocht de moskee bijna dagelijks, stilaan de lieveling van de ouderen. Een voorbeeld van hoe het moet. De andere sporadisch, thuisbidders, meer weekendgevallen, vooral op de drukke momenten aanwezig. Over de slechte naam van de moslims en de islam word niet gesproken, ook niet over vluchtelingen en zelfmoordterroristen. Toch waren het geen lafaards, helden werd nog net niet gezegd. De brandvlek over New York bleef ook voor Guzz de ergste daad, gebeurtenis in zijn leven, hij probeerde het al jaren te begrijpen van beide partijen, zoiets groots opende de ogen van iedereen maar niet de harten, het zorgde voor een vloedgolf van haat die zou blijven hangen voor menige jaren als vergif in de lucht. Sommige kwamen er openlijk vooruit, zij mochten blijven vreemd genoeg. Guzz wist geen vaste mening te vormen, hij vond ze wel dapper, en ook dom, hij moest denken aan de spreuk van zijn vader- 'Alleen gekken hebben geen schrik', en dat klopt. Wij blanken durven alleen iets met onze tong en vanop een te verklaren afstand. Waarom doen ze duizenden mensen vrijwillig pijn ? Om ze iets te leren ? Een mening van duizenden ? Een wanhoopsdaad is het zeker niet. Het is een geschifte wake up call met effect. Maar open boze ogen bijten weldegelijk. Intussen staan de wolkenkrabbers weer recht op eigen benen, grootser en mooier dan ooit, met een glazen lach en een dak vol zwaar geschut. Geen enkele vlieger zal nog dichtbij geraken, zelfs niet de snelle exemplaren. Het zal via de grond gebeuren, de volgende keer, menselijke bommen met de touwtjes in handen, mannen met leuke hoedjes op de luchthaven, een stelletje muziekhaters, geen zin om een goed einde te verzinnen. Guzz vond de rust in het gebed, in het lezen van de koran, in het leren van Arabisch, in het drinken van de verse muntthee, in de vorm van nieuwe muziek, in het beleven van een ander soort feestje onder mannen. Hij begreep nu waarom een moslim man zich nooit schijnt te haasten. Waarom ze wandelend bidden, leven met de handrem op, zalig als je dat kunt. Guzz was nog niet zover, hij maakte zich nog te vaak druk, in het verkeer, in de keuken, in zijn kortzichtige flat door de galmende geluiden.

De liefde maakte hem ook nerveus, bij gebrek aan affectie. Waarom was de eenzaamheid een levenslange vriend van hem ? Een steunpilaar in een steeds evenwichtiger leven ? De dames in de disco deden hem steeds minder, hij maakte zich serieus zorgen over zijn geaardheid. Het was al langer bezig, van voor de bekering. Dan toch twijfels, hij wou er met niemand over praten, met geen vriend of vijand. Hij moest het zelf uitzoeken gaandeweg. Wie is Guzz, mister dubbel Z ? Kan hij alleen met vrienden het ultieme geluk bereiken of moet je daar per se voor met zen tweeën zijn ? Tijdens het bidden dacht hij erover na, zal de situatie veranderen in zijn nieuwe leven ? Could be. Week 9, met de twijfels thuis gelaten ging hij met de jongens mee. Een nieuw lang weekend, een nieuwe discotheek zat in de navigatie. Volgens de partybronnen zou deze arena wel is de grote klapper kunnen worden met de mooiste meisjes en jongens van onze continenten. Vanavond wou hij de knoop doorbijten met zijn glanzend hemdje weer aan. Als zijn hart nu niet sneller zou slaan bij het zien van zoveel langharig schoons was het voor hem duidelijk als een klontje boven water. Homo he is, het kan gebeuren, ook bij moslims en op latere leeftijd. Dit keer gingen ze zonder taxi, met de Mercedes van Sameth, een auto met brede schouders als hem zelf, ze wilden bij hun eerste aantrede een verzorgde indruk maken, het lukte altijd. Discotheek 'Bad flavour Sugar right ' scoorde vanaf de eerste avond de juiste punten, zelfs vanuit de lucht. Vooruitstrevend tot ver buiten de Europese grenzen. Het gebouw was ontworpen door 4 architecten van 4 verschillende generaties. Hun botsende stijlen gecombineerd zorgden voor een onvolwassen, ultra violet, hip resultaat. Het deed pijn aan de ogen, arme sloebbers niet welkom, de stofvrije parking stond vol met de mooiste modellen uit het autokrantje. De paardenkracht rook feller dan de parfumwalmen. Sameth kon er niet mee lachen en parkeerde zijn Duitse degelijkheid aan de zijkant. Zijn slee leek hier op een kleine vis met honger. Moussa betaalde de parkingboy met een honderdje. Als gewapende broeders liepen ze op 1 rij naar de ingang, als een zwarte wenkbrauw met vragen, Guzz probeerde vies te kijken naar de mensen in het maanlicht, hij kreeg de slappenlach door naar Karim te kijken met zijn wolvengezicht. De 20 meter lange rode loper met lichtjes aan de zijkant maakte ook bij deze jongens nog iets los.

De buitenwippers droegen doorzichtige jasjes met bescheiden spiermassa's en vormen, ze moesten het hebben van hun badface, kale knikker en hun gif-groene oortjes. Sameth kreeg ook de slappe lach, wat een meelzakken, ze kregen een beleefd schouderklopje, blijven trainen jongens ! Alles rook naar het nieuwe, nog veel meer dan bij een wagen in de showroom. Zelfs met de lichten uit gaf alles licht, de appelblauwzeegroene bar en de zwevende duivelinnen boven de mensen vielen Guzz meteen op. Hier was aan elke kleur gedacht als je maar geld hebt en niet had. De gouden snippers zaten in elk glas, je mocht ze inslikken. Guzz zocht een gemakkelijke stoel of een balk om tegen te leunen. Moussa en Player best gingen opzoek naar de knapste girls in the building. Sameth ging zichzelf bekijken voor de spiegel van de vrouwentoilet, stoere ijdelheid bestaat. Voor het eerst sinds het ontstaan van de vriendschap ging elke vriend zijn eigen weg in het nog onbekende doolhof van licht en duisternis. Na een tijdje aan de bar te hebben gezeten kwam Karim hem halen, hij had ze als eerste gevonden, de TOPWIJVEN van de tent, in zaal 4, de blauwe kamer met de bruine afwerking. Ze stonden ook op 1 rij, op een heel groot danspodium. Als een dansende wenkbrauw met ambitie. Karim hield zijn mond open, wat een haarkleuren ! Wat een dijen en kuiten ! Wat een droomkonten ! De normale vrouwen liepen weg, ze kregen schrik van de roofdieren, de tongen tot op de grond, het gehijg, het gekreun, gezucht, de klanken van een wolf met de kop naar de maan. Nationaliteit speelde geen rol, ze zijn allemaal even geil ! Was ik maar een danser meneer ! Met fluwelen benen en gevleugelde schoentjes. Met de neus in de lucht wachtend op een volle zweetgeur kwamen ze steeds dicht-ter. Guzz stond bloednuchter op zijn benen. Geen enkele trien kon zijn hartslag vermenigvuldigen, ze waren nog net geen voorwerpen. De figuurlijke kastdeur viel op de grond, de enigste kogel die je zonder vergunning mag schieten was door de kerk. De heterogedachte kroop als een spinnenweb uit zijn rug. De vrouwen konden zijn gevoel niet doen borrelen. Het was in de volle black light dat hij besepte dat hij op mannen viel, hij lachte en dronk zijn glas op. Weer een antwoord rijker, sommige dansende mannen wisten het ook van hem, het hing nu al in de lucht.